

(המשך מעמוד 19)

למשל, שיבטיח להם אינטרסים מסויימים מן השלטונות, הקים עבורם ועד ציבורי שכנס מסיבות עיתונאים ופנה לדעת הקהל ולאנשי ציבור.

הוא ייצג את עולי מצרים בתביעתם (30 מיליון ל"י) מממשלת ישראל, שתוכר זכויותם לקווא את ערך רכושם מערך הרכוש המצרי בישראל, לכשיושג הסדר סופי עם מצריים. הממשלה התנגדה בתחילה, נכנעה לבסוף.

שמו היה קשור בפרשת היפהפיה מלבנון, ובפרשת גירושיו של ח"כ חיים יהודה. ריחוק עם זאת, התמסר לפעילות ציבורית ענפה בקרב עדות המזרח. הוא יסד תנועה בשם האיחוד הלאומי, הוציא כתביעת בשם המזרח החדש, שדגל בשיתוף פעולה בין העדות, תוך כדי הבטחת זכויות עדות המזרח והעלאת רמתן.

בבחירות לכנסת הרביעית הופיע בראש רשימת "סיר", אסף 2700 קולות. מכה זו שמה קץ לתקוותיו העצמאיות בקרב עדות המזרח. אולם הוא לא גמלה אותו מן הפוליטיקה. כאשר הוקם הכוח השלישי סביב נחום גולדמן, היה כהן צידון אחד מיוזמיו, הצטרף רשמית למפלגה הליברלית לית עם היהודים. הוא נמנה על 70 חותמי אמנת יסוד המפלגה יחד עם גולדמן, רוזן, ספיר וקול. משך זמן מה קיחה שייכלל ברשימת המפלגה לכנסת, אולם משחזרו לו מקום בלתי ריאלי, רחה את ההצעה, החל מתבלט כמדרון בקרב המפלגה. נקודת-החיה כוח העיקרית בינו לבין ההנהגה: דעותיו העקביות בעד השתלבות ישראל במרחב, ותביעתו להנהגת בחירות אזוריות — שיהיו מחסלות, לדעתו, מנהיגים חתיקים רבים במפלגה.

"אמכור את ביתי!"

פרשת שוחמכר נכנסה לחייו של כהן צידון במיקרה. משה ואגנר, בעל גרוקו ומעבירו של אלטר שוחמכר, פנה אל כהן צידון יצחק ארצי, מזכיר המפלגה הליברלית. הוא סיפר לו כי אלטר התעלף, כאשר יעץ לו פרקליטו לשכוח את כל ה"עניין, וכי אין כל סיכוי לפעולה משפטית או אחרת נגד חוספי הילד. ואגנר רצה לידע את יכול ארצי להמליץ בפניו על עורך דין חדש, שיסכים לקבל את המשך הטיפול. ארצי היפנה אותו לכהן צידון, שהיה פעיל איתה שעה בהופעות בחירות מטעם המפלגה. אילו היה זה תיק של עריכת חוזה מסחרי שמן, לא היה שולח אותו מן הסתם לכהן צידון. אבל אם אתה רוצה באלאגא ניסט שאינו פוחד משערוריות — לך לכהן צידון, יעץ.

האגנר הופיע במשרד הפרקליט, בלחיית הווג שוחמכר. "אין לי כסף", אמר. "אבל אני מוכן למכור את הבית שלי ולשלם לך. רק תעשה משהו להחזיר את הילד!" "אין צורך למכור את הבית", השיב, "אני אחזיר לך את יוסלה בלי שתשלם פרוטה!" הבטיח.

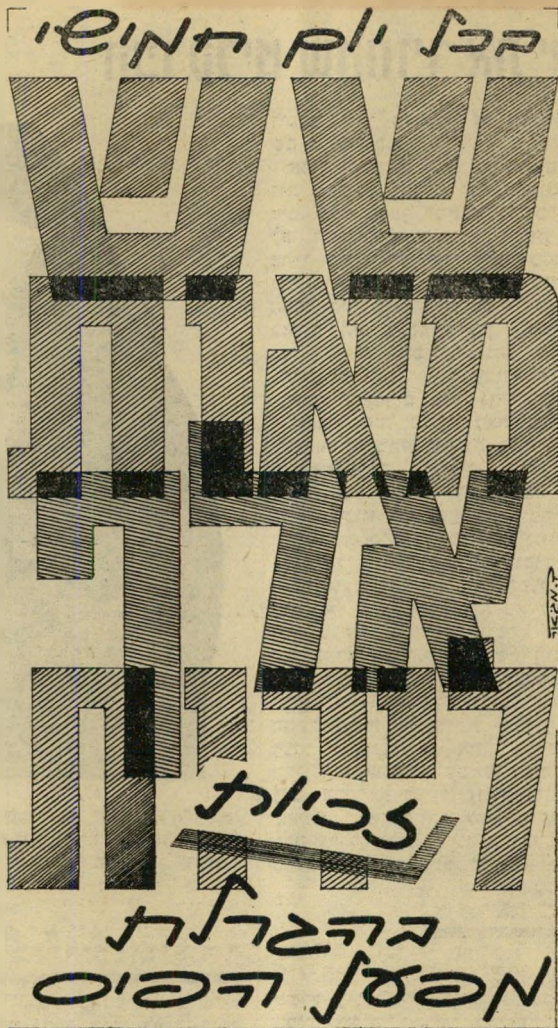
התיק המשפטי שעבר לידי כהן צידון היה במצב שלאחר ייאוש. משך למעלה מ-3 שנה נוהלו בו פעולות משפטיות. בית המשפט העליון הוציא פקודת הביאס קורט פוסט. שחיבה את המשטרה למצוא את הילד. גם הסב, נחמן שטארקס, נצטעה להחזיר את הילד להריו. משלא עשה זאת — הוכנס לבית הסוהר, על בזיון בית המשפט.

פרקליט, עמנואל מק, השיג עבורו חופש שלוש חודשים, כדי לאפשר לו לחדש את הילד, ומפני שהוא חולה. כאשר הופיעה משפחת שוחמכר במשרדו של כהן צידון, נותרו אך יומיים לגמר שלושת החודשים האלה, והצדדים הוומנו לאותו מועד לשיבה של בית המשפט העליון. בישיבה זו התעתה מק להודיע כי הסב ניסה למצוא את הילד אך לא הצליח, ומאחר שהוא חולה, יש לשחררו לצמיתות מבית הסוהר. כל הסיכויים היו כי בזאת ייסגר תיק שוחמכר — והילד איננו.

עד אור הבוקר ישבו ההורים אצל כהן צידון. כאשר הופיעו בבית המשפט, לא האמינו כי יצליחו למנוע סגירת התיק.

פיתוי השוטרים

בר אחד ביקש כהן צידון להשיג ב"א תה ישיבה: לזכות את סגירת התיק. על כן, מיד עם פתיחת הישיבה, הגיש הצד הרה ארוכה מאת אידה שוחמכר, שסיפרה את השתלשלות המיקרה ואשר קבעה כי יש אפשרות למצוא את הילד — אם אומנם ישתף הסב פעולה. היא טענה כי הוא לא

תשבץ העולם הזה 1298

ואם הוא דווקא לא רוצה, אז מה? אברהם דגני מקריית חיים שומר את פרטיו האישיים בסוד. אפילו תמונה לא שלח.

9	8	7	6	5	4	3	2	1
		14		13		12	11	10
	19		18	17		16		15
		24		23	22		21	20
			27		26		25	
		33		32		31	30	29
			38		37		36	35
				42	41		40	39
47			46		45		44	
				52	51		50	49
				57	56	55	54	53
					60			59

מאונך: 1) ג' באי; 4) רשימת המחוזות המיועדים להצגה; 10) עני; 11) ולר שנוף טרם זמנו; 13) זקן; 14) ההר עליו מת ששה; 15) פסלירור השער; 17) רחוק; 19) קנה שבוטל; 20) אסוף ידיעות אצל אויב; 22) הר געש; 25) גבוה; 26) מסוונות ישראל בסדר; 27) מהמדינות החדשות באפריקה; 30) 5; 32) שניים; 33) רפבו; 34) מירח חשמל; 36) שאינו טוב; 37) טור; 39) רובע בלונדון; 41) סלע; 42) תור; 44) חיה ממשפחת הצבי אים; 46) מחלת סוכר; 48) סמל הניצי חוון; 50) תבלין מזרחי; 51) אחת מי עשר המכות; 53) בוי; 55) מערב; 57) בלי יוצא מן הכלל; 58) ערמת אבנים; 59) רעל המצוי בטבק; 60) תרומה מרצון טוב.

מאונך: 1) חרק בעל כנפיים צבעוניות; 2) אחת מאותיות איב; 3) מקום ישיבה; 5) קו; 6) תרמי; 7) תואר הולנדי; 8) חול דק; 9) זה שאמר: "נבצר מאתנו ל" הישרי כמט בשמש וכן כמות"; 12) נוכרי שהתייחד; 15) משומד; 16) משמש לתליית בנדים; 18) מנהל בית ספר גבוה; 21) דר; 23) מתלה; 24) מלת זרז; 26) איציל; 28) נוסף על זה; 29) נדול סופרי, הצעיר; 31) נפלה בנלל סוס; 32) קרוב דק בעין; 35) תאריך ידוע בחודש שבט; 37) אויב; 38) חלק בתלמוד; 40) בת קול; 41) פקודה; 43) דג; 45) מושל; 46) הכובש את יצרו; 47) שבת; 49) נוי; 52) שאינו קשה; 54) בנד אבל בימי קדם; 56) מלת שאלה; 58) גו.

ניסה למצוא את הילד, וכי אינו חולה כלל. קבל פרקליטו של שטארקס, בעליונות: "הלא גמרנו את המשפט, והאדון הזה רוצה להתחיל את הכל מחדש!". "כבוד השופטים", השיב כהן צידון, "כש עיניו אומרות תחינה מאחורי משקפיו, אני יודע שזה בלתי רגיל. אבל גם המיקרה הוא בלתי רגיל. מדובר כאן בילד שנלקח מ"הוריו". השופטים התייעצו ביניהם, ולאחר דיון ממושך בין הפרקליטים הסכימו לקבל את התצהיר. הם לא רצו שבתיק כזה ייאמר, שלא ניתנו להורים כל האפשרויות המשפטיות לקבל חזרה את בנם.

עתה היה על מק להגיש תצהיר נגדו לחקור את אידה שוחמכר על תצהירה. הוא ביקש חמש דקות פנאי לעשות זאת. "יהיה צורך בכמה שעות, אני חושב", ענה אחד השופטים, "יש כאן הרבה חומרי". בהפסקה יצא כהן צידון אל המסדרון.

ישבו שם שני שוטרים שליוו את שטארקס הזקן, ושבמשך שהותו מחוץ לבית הסוהר עקבו אחריו ושמרו עליו. כהן צידון ידע, שאם למרות כל כללי ההגיון, יסכימו השופטים להמשיך את הדיון בתיק ולא יסגרו אותו מיד, יהיה זקוק לעדותם של שוטרים אלה. בבוקר ניסה לקבל אישור למתן עדות זו ממטה המחוז, אך בקשתו נדחתה. כיצד להבטיח בכל זאת שיעידו, במיקרה שיהיה זקוק להם? הוא פיתה אותם: "מה אתם יושבים בחוץ? היכנסו פנימה, תשמעו פצצות. יעופו סנסציות כאן". השוטרים התפתו ונכנסו לאלום.

מובל, רץ, רוקד

בגמר ההפסקה, קם מק להשיב על תצהיר אידה שוחמכר. אך לפני שהסיק לדבר, קפץ כהן צידון: "כבוד בית המשפט, יש לי טענה טרומית!". השופטים הביטו בו בקוצר-רוח: "עוד לא גמרנו עם טענת טרומית?". "זאת האחרונה", ענה כהן צידון, "המשפט נגמאם בבית המשפט אנשים אשר יכולים

ביום הנצחון

כהן צידון (שני מ' ימין) יושב לצד דם של אלטר ואידה שוחמכר, ויוסלה בתוך.

לעזור למצוא את הילד. אבקש לקרוא להם להעיד."

מיד התנגד לכן מק — ובצדק. כי אין זה מקובל שצד יומיון עדים לבית המשפט הגבוה לצדק. שם יכולים לחקור רק את מגישי התצהירים של שני הצדדים.

שוב התחנן כהן צידון בפני השופטים: "רבותי, תנו שאנסה לאשה האומללה הזאת. אל תחטמו בפניה את האפשרות הקטנה ביותר לראות שוב את פריבטנה".

שלושת השופטים העירו כל הזמן כי ה"דבר מנוגד לכל כללי הפרוצדורה, אך לבסוף, מתוך רחמנות, הסכימו לערוך את ייעוצות ביניהם אם להרשות לכהן צידון לקרוא לעדיו. "בינתיים", צוה בית המשפט, "אסור לאיש לעזוב את בית המשפט". אחר כך פנה לכהן צידון: "מה שמות העדים האלה?"

"הסמל אליעזר טישלר והשוטר צבי קיר-שנבוים", השיב.

בית המשפט ציוה על שני השוטרים המופתעים לעזוב את האולם, ולחכות ב"מסדרון עד אשר יוחלט אם עליהם להעיד או לא. אם כן — עליהם להופיע כעדים, במקודת בית המשפט.

שוב הוכיחו השופטים ליברליות רבה, החליטו להרשות מתן עדות. הסמל טיש-